

θρέφτης τῆς μελλομένης κοινωνίας. Είναι φανταστικός, είναι ἀνύπαρτος τάχα ὁ τύπος αὐτός τοῦ δασκάλου πού ὀνειρευόμαστε ; Ὁ δάσκαλος θὰ ἐξακολουθήσει λοιπὸν πάντα νὰ εἶναι κακός, ἀσκητός ; Είναι ἀνάγκη τῆς ζωῆς ὁ νόμος τοῦ ἀλληλοσπαγγμοῦ, ὅπως μᾶς διδάσκουνε οἱ ὠραιόπαθοι ἢ συμφροντολόγοι ἀπολογητῆς τοῦ Κακοῦ ; Ἐμεῖς οἱ ὀπτιμιστῆς πιστεύουμε σὲ μιὰ Ζωὴ καλύτερη. Ὅταν ἡ γῆ πού εἶναι γιομάτη σήμερα ἀγκάδια καὶ πέτρες, ἢ ποτισμένη μὲ τὴ χολή τοῦ μίσους, μὲ τὸν ἴδρωτα τῆς ἀδικίας, καθαριστεῖ καὶ καλλιεργηθεῖ, θὰ ἀναδώσει τὰ ὠραιότερα λουλούδια τῆς. Δὲν εἴμαστε ἀπλοῦχοι ὀνειροπόλοι, ὅπως θὰ μᾶς χαρακτηρίσουνε εὐκολα οἱ θετικοὶ καὶ οἱ ἔξυπνοι. Ἴσως νὰ εἴμαστε περισσότερο πρακτικοὶ παρ' ὅ,τι αὐτοὶ φαντάζονται. Φτάνει νὰ συμφωνήσουμε πού τελειώνει τὸ ὄνειρο καὶ πού ἀρχίζει ἡ κοῦρα πραγματικότητά. Ἐμεῖς βλέπουμε ἕναν ὄρασμα δημιουργικῶ, πού τυράνει τις φλέβες τῶν ἀνθρώπων, ἀκοῦμε τὴ βοή τῆς καταιγίδας πού μᾶς στέλνει ἀπὸ μακριὰ τὴ φοβέρα τῆς, ρουφᾶμε τὴν εὐωδιά τῆς γῆς πού μυρίζει βροχή. Είναι ἡ εὐεργετι-

κή βροχὴ πού ξεπλένει καὶ κάνει τίς πέτρες νάστρέφουνε ἄσπρες στὸν ἥλιο.

Ὁ ἁμορφότερος ρόλος στὸ ἔργο τῆς ἀναδημιουργίας, ὑστέρει ἀπὸ τὴν ἀγρία καταιγίδα, προορίζεται γιὰ τὸ δάσκαλο. Γι' αὐτὸ θὰ θέλαμε καὶ ὁ Ρωμῆος δάσκαλος νὰ μὴ βρεθεῖ καθυστερημένος, κατώτερος ἀπὸ τὴν ἀποστολή του, ταπεινότερος μᾶλλον στοὺς Ἑλλήνων συναδέλφους του. Ὑπάρχει καὶ ἐδῶ δουλιὰ γιὰ τὸ δάσκαλο, ἀρκετὴ νὰ ικανοποιήσῃ κάθε ἀνώτερη φιλοδοξία. Τὰ δυὸ μεγάλα τέρατα, τὸ τέρας τοῦ Ραγιαδισμού καὶ τὸ τέρας τοῦ Μιστριωτισμοῦ, αὐτὸς θὰ τὰ πνίξει μέσα στις δυνατὲς χούφτες του. Ὅσοι νοιώθουνε μέσα τους τὴ δύναμη νὰ δουλέψουνε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἄς δώσουνε τὸ γληγορότερο τὰ χεῖρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, καὶ ἔτσι σφιχτὰ χεροπιασμένοι, ἄς βαδίσουνε τὸ δρόμο τους τὸν ἀγκαθόσπαρτο, μὲ τὸ κεφάλι ἀψηλά, μὲ τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὸ φῶς τῆς μεγάλης Ἀνατολῆς, πού γλυκοροδιίζει πίσω ἀπὸ τὸ ἀψηλὸ βουνὸ τῆς σκοτεινῆς Ἀμαρτίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

5

— Αὐτὸς εἶναι, αὐτὸς... Ποιὸς ἄλλος θάνα; Λέει καὶ τὸν τόπο του... Αὐτὸ τὸ τέρας εἶναι, αὐτὸς πνίγηκε καὶ πάει !

— Μὰ ποιὸς πνίγηκε; ρώτησα γώ, γιὰ ποιὸνα λέτε;

Εἶχα ἀκούσει καλά καὶ εἶχα καταλάβει, ἀλλὰ ρώτησα ἔτσι.

— Ὁ περίφημος ἐξάδερφός μου, ὁ Κώστας Παρδέλης! μοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας μου, αὐτὸς πνίγηκε, δὲν ἀκουσες γιὰ ποιὸνα λέμε τόση ὄρα ;... Αὐτὸς, αὐτός... Καί, καθὼς φαίνεται, εἶχε ξεκινηθεῖ νὰ μᾶς ἔρθει καὶ ἐδῶ ! Κ' ἐδῶ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσει ἡσυχους ! Βάξω στοίχημα ὅτι ἐδῶ ἐρχότανε... Ἄλλ' ὑπάρχει Θεός ! Ἄργεῖ, ἀλλὰ δὲ λησμονεῖ... .

Ὁ πατέρας μου πίστευε τώρα στὸ Θεό, ἐνῶ πρὸ ἡμερῶν δὲν πίστευε σὲ τίποτα.

Καὶ ἔξακολούθησε :

— Τώρα ἐμπρός, θὰ φύγουμε καὶ ἔμεῖς ἀπὸ δῶ, ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ, καὶ θὰ πάμε πάλι πίσω, θὰ πάμε πάλι μὲς στὴν εὐτυχία, ἐκεῖ, ἐκεῖ !... Κι ὅλα θὰ οἰάξουν, ὅλα θὰ διορθωθοῦν... .

Ἡ μάνα μου ἔπειτα, εἶπε στὸν πατέρα μου, πὼς καλὸ θάτανε νὰ πληροφορηθεῖ καλά, νὰ δεβαιωθεῖ, πρὶν κάνουμε τὸ ταξίδι καὶ βρεθοῦμε μπερδεμένοι. Ὁ πατέρας μου τῆς ἀπάντησε πὼς τῶς σκεφτεῖ αὐτὸ, καὶ ὅτι θὰ δεβαιωνόταν πρῶτα καὶ ἔπειτα θὰ φεύγαμε.

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι μιὰ σιωπὴ μᾶς βάφανε. Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μάνα μου σιωπηλοὶ μένανε. Κάτι εἶπαν, γιὰ μιὰ στιγμή μόνο, καὶ πάσανε.

Καὶ εἶχανε διώξει καὶ τὰ μικρά, γιὰτὶ φώναζόσανε.

νῆ, λέγανε γιὰ τὸν τόπο πού θὰ πηγαίναμε, θυμόντουσαν τίς φιληνάδες τους. Κι αὐτὰ πήγανε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο καὶ καθίσανε στὸ βάθος, ὅπου φωτιζόταν περισσότερο ἀπ' τὸ φῶς τῆς σελήνης, παρὰ ἀπ' τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ, καὶ κεῖ ἀρχίσανε νὰ τραγουδοῦνε :

Βαπόρι, βαποράκι,
πού πᾶς γιαλὸ, γιαλὸ...

Κ' εἶταν αὐτὴ τὴ βραδιά μιὰ ἡσυχία ἔξω, μιὰ γαλήνη, πού θυμίσε τίς ἀνοιξιάντικες βροχίδες.

Ἐγὼ κοίταξα τὸ σπῆτι καὶ τὸ βλεπα μὲ λύπη, κοίταξα τὴν κάθε γωνιά του, τὸ ταβάνι, τοὺς τοίχους, τὰ παράθυρα, καὶ τὸ λυπόμουνα, πού θὰ τὰφίναμε μόνο, ἔρημο. Καὶ σὰ νὰ τὸ βλεπα καὶ πὼς θάταν, ὅταν θὰ τ' ἀφίναμε. Σκοτεινὸ, σιωπηλὸ, ἐρημιωμένο...

Στὸ κρεβάτι μου ἔμεινα ἄγρυπνος ὥρες. Πού νὰ κοιμηθῶ. Δὲν εἶχα μόνο νὰ σκεφτῶ τὴν ἀναχώρησι, τὸ γυρισμὸ πάλι, στὴ χώρα πού γεννήθηκα, ἀλλὰ καὶ τόσα ἄλλα καὶ ἄλλα.

Κάτι λόγια τοῦ πατέρα μου μάλιστα ἐρχόνταν καὶ ξαναρχόνταν στὸ νοῦ μου.

Στὸ τραπέζι ἡ μάνα μου εἶχε σιῆσει σ' αὐτὴ του καὶ τοῦ εἶχε πει σιγὰ κάτι. Κι αὐτὸς τῆς ἀπάντησε δυνατὰ :

— Ἐπρεπε νάμουν κανεὶς ἄλλος καὶ νᾶχα τοῦτο δῶ γερό, καὶ σούλεγα !...

Κ' εἶδεξε τὴ γροθιά του.

Θυμῆθηκα καὶ τὸν πατέρα μου πὼς εἶπανε στὴν

πόλη, πούχαμε αφήσει.

Θυμώδης, απαιτητικός, έβριζε με το τίποτα τη μάνα μου, και όταν ερχόταν και το φάει δεν εΐταν ξετομιο, χαλούσε κόσμο! "Άλλαξε όμως έπειτα πολύ, πρό πάντων, όταν φύγαμε, δεν εΐταν αυτός πιά, εΐταν άλλος!... Φερόταν καλά στη γυναίκα του, με καλό τρόπο πάντα και κοιτάζε μάλιστα, όταν αυτή που θύμωνε τώρα, να υποχωρεί.

Μια φορά μόνο τον είδα να θυμώνει και να κρατάει το θυμό του, όχι όπως πρώτα, που να θυμώσει έτσι. "Ένα βράδι ή μάνα μου του θύμισε πως τον λέγανε στην πατρίδα του. Και τον λέγανε: Κοντοροβιθούλη! Αυτό τόχα άκουσε και απ' εκείνον, το θεϊό μου, να το λέει.

— "Ε, καλά, έκανε ο πατέρας μου πειραγμένος, νάπαιρνες έναν ψηλό!...

Και τής κράτησε θυμό σ' όλο το διάστημα του φαΐτού, κ' έπειτα σηκώθηκε χωρίς να πει λέξη, και πήγε να κοιμηθεί.

Άλλά το πρωί τόχε κλημονήσει και τόχανε μέλιγάλα.

"Ήθελε και στο νοΐ μου ο θεϊός μου πως θα πνιγόνταν!...

Το στόμα του με τα μεγάλα και άραιά δόντια, θα γέμισε αλυμνός νερό...

"Άλλ' άραγε τα μάτια του θα είχανε το περιγελαστικό άζωμα; Πώς ήθελα να τον έβλεπα...

Μ' αυτές και άλλες σκέψεις έχασα τον ύπνο μου. Που να κοιμηθώ! "Άκουσα το ρολόγι να χτυπάει και μέτοπα τρεις! Πηγαίναμε για το ξεμέρωμα...

"Έβλεπισα τα μάτια κι αποφάσισα να κοιμηθώ...

"Άκουσα τον άνεμο, που είχε σηκωθεί, να φυσάει δυνατά, να βροντάει, κ' ύστερα να φεύγει, ναπομακρύνεται γρήγορα και ναφάνει κάποια ήσυχία. Άλλά πάλι να κ' ερχόταν, κ' ερχόταν, μου φάνηκε, με κρότο σιδηροδρόμου.

Έπί τέλους ο ύπνος με πήρε κ' είδα και όνειρο.

Βοϊσκόμουνα στην πόλη πούχαμε αφήσει και έπαι να πηγαίναμε, κ' είμουν σε μια έξοχή της, σ' ένα γκαστό μου δρόμο χαλαγμένο μες στα χωράφια.

Ο ήλιος έδινε, χαμόταν. Ξύπνησα. "Άκουσα τον κρότο του άνεμου ναρχεται.

Πάλι ο ύπνος με πήρε.

Την άλλη μέρα είχαμε βροχή, θύελλα, κατακλυσμό σωστό. Ο τόπος βούιζε, μούγκριζε ή πλάσθι. Νερά κατέβαιναν άφροισμένα, είχαν πλημμυρίσει τα πάντα.

— Πάει τώρα! Θα την πήρε την Κουτρούλα... εΐτε ή πιά άδευοφούλα μου.

— Θα ταξιδεύει!...

Ένώ φαντάστηκα το γατάκι συρμένο απ' τα θολά νερά, να τρέχει στη θάλασσα, κ' έπειτα, όπως είχα δει πολλά, οχυμένο στην άμμοειδιά και κει να σπάλξει. Και σά ναδα την τσίχα του τη ραβδωτή ναζι παδνιένη, που τόσος τη γαϊδεύαμε, τα μάτια του βγαλιέντα!...

Και ο τόπος βούιζε, μούγκριζε, βροντούσε άδιάπλακα, και τα νερά θολά, άφροισμένα, γρήγορα, τρέχανε, σά να διαζόντουσαν να πάνε κάπου...

Κατά το βράδι όμως έπεσα με πυρετό. Το σπίτι άνω - κάτω έγινε. "Ίσαμε τότε κανείς δεν είχε άρρωστήσει, μ' όλη την κακοφαγιά που κάναμε. "Ίσως ό άέρας, όπως έλεγε ο πατέρας μου, μās βοηθούσε. Άλλά να τώρα, έγω, και μάλιστα, πότε;

"Όταν ήρθε ο πατέρας μου μπήκε μες στο δαμάτιό μου που είμουν έγω και οι άδερφοϋλες μου, που μούκαναν συντροφιά, μπήκε ταραγμένος και πίσω ή μάνα μου.

Με ρώτησε σά γιατρός, τι αισθανόμουνα, και άλλα. "Ήσυχασε έπειτα, άμκ μ' άκουσε, τη μάνα μου, λέγοντάς της ότι δεν είναι τίποτα...

"Υστερα εΐπε και τι είχε κάνει για να μάθει καλά αν είναι εκείνος, πούχε πνιγεί, ο έξάδερφός του. Έλεγε τηλεγραφήσει στο νομό μου...

Μετά υιλήσασα για το ταξίδι.

"Έγώ είδα με το νοΐ μου πάλι το βαπόρι, τη θάλασσα, τα στρογγυλά παραθυράκια και σά νακουσα τον κρότο του κύματος. Και ή καρδιά μου χτύπησε από χαρά κ' έλπιδα.

Τώρα θα χαρόμουνα τη θάλασσα, το ταξίδι, και όχι όπως τότε...

"Έμεινα τρεις ήμέρες στο κρεβάτι, τρεις ήμέρες σχεδόν με τάρραξε ο πυρετός. Στο διάστημα αυτό καμιά εΐδηση δεν είχαμε από το νομό μου, και ο πατέρας μου εΐταν άησυχος.

Στην άρρώστια μου ζήτη οι Τουρούδηδες φανήκανε γενναϊόδοροι.

Μου στελλανε δυό αυγά και με τη συμβουλή πως θα τα πάρω. Μόνο μελάτα!

"Η δουλίτσα, που τάφερε, μās εΐπε κ' ένα νεό. "Ότι άρχίσανε κι άλλες δουλιθούλες να γεννούνε...

Και ή δουλίτσα έλαμπε από χαρά για αυτό που γινόταν.

— Βρέ το κοντό, μās εΐπε ή μάνα μου, όταν ή δουλίτσα έφυγε, δεν το είδατε; χαρόταν σά να τα γεννοΐσανε να τα φάει αυτή!...

Άλλά πρέπει να πω κι αυτό, δε βαστώ, πρέπει να το γράψω:...

"Η μάνα μου, όταν έπεσα άρρωστος, ελογόταν κάθε τόσο και με ρωτούσε, βάζοντας το χέρι της στο μέτωπό μου:

— Για να δω, πως είσαι; Τι αισθάνεσαι;

Την άλλη μέρα που ήρθε και με ρώτησε κοιτάζοντας με γλυκά:

— Για να δω, για να δω το κεφαλάκι σου...

Αν έξω πός με πείραζε το κοιταγμα της αυτό το γλυκό, ή ματιά της που εΐτανε γεμάτη γλυκά, τρυφερότητα.

Αν ήθελα να με κοιτάζει έτσι, όχι, δεν ήθελα! Με πείραζε...

Και όταν, πάλι, ήρθε, απέφυγα να την κοιτάξω, ν' αντιχρώσω τη ματιά της.

— Τι έχεις; με ρώτησε αυτή.

— Τι νάχω, δεν έχω τίποτα!...

— Για να δω!

"Έβαλε το χέρι της στο μέτωπό μου:

— Μπώ... άραία! "Άρχισες και βροσίσεις... Πάω να σου κάνω ένα τσάι...

Κ' έφρυγε.

Στεναγμόσ' ήκα και ταράχτηκα μαζί, γι' αυτό που έκανα, νάπ' έβγαω τή ματιά τής μάνας μου. Άλλ' είπα με μανι.

— Δέ θέλα νά με κοιτάζει έτσι...

Τήν τέταρτη μέρα σηκώθηκα. Είμωνα καλά και καλά. Ακόμα όμως είδηση ό πατέρας μου δέν είχε λάβει άπ' τό νομό μου, και άνησυχούσε. Και μεΐς μαζί του.

Βγήκα τό άπόγεμα έξω. Και πήγα μάλιστα, σ' ένα μαγαζάκι που είταν κοντά στα περιβόλια, να ψωνίσω κάτι.

Ή μάνα μου μου είχε πει να περάσω κι άπ' τού Τοργουόδη και να τούς ευχαριστήσω για τα δυό άσβγα που μου στείλανε. Άλλά τό στόμα μου κλειστό! να μίν πώ άκόμα τίποτα άν θά φεύγαμε και τα λοιπά. Έπρεπε πρώτα να μάθουμε καλά. Αυτό τ'όχε πει και στις αδερφούλες μου. Μήν τούς ξεφύγει τίποτα, και στη δουλίτσα άκόμα. Μιλιά!

Πήγα στο μαγαζάκι, ψώνισα, και στο γουρσιού, πέρσα άπ' τούς Τοργουόδη. Τους βρήκα στον κήπο.

Τούς ευχαίστησα για τα δυό άσβγα.

Ή Τοργουόδη με ρώτησε για την άρρώστεια μου και σάνηκε χαρούμενη που γέννηκα καλά.

Ό άντρας της μίλησε κι αυτός και ειπε :

— Μικροποράμιατα! Μπορεί και να μη νάρωσθήσαι κανείς!...

Στεκότανε στη μέση τού κήπου, κοιτάζοντας τις θρυιθες που σκάλιζαν, που τού σκάθανε τόν κήπο.

— Έ, και να πάρω κανένα μαχαίρι!... ειπε κοιτώντας τό κεφάλι του.

— Μήν τόν πιστεύεις, που ειπε ή γυναίκα του, Ήτσι τό λέει... Αυτός τρέμει για τις θρυιθούλες!...

— Όχι, να μη με κάνει θέρμη, μούγκρισε αυτός.

— Δέν είπα αυτό... .

Ό κήο Τοργουόδης άσπασε κάτω σά γουρλιού, και κινήθηκε. Ήψυγε στο βάθος τού κήπου, χόθηκε μέσ στα δέντρα.

— Τόν έπιασε! Έκανε ή γυναίκα του.

Μα είτε να περάσω από μέσα, και πήγα.

Έβλε έβουισε να με ορατά τα ίδια πάνω κάτω. Μου έδωσε και σπύρους να δώσω τής μάνας μου για να τους σπείρει.

— Να τούς σπείρει! είπα με τό νού μου, που νά έβρω!

Κείνη τή στιγμή μπήκε μέσα ή Μαρουλιό, κρατώντας θριαμβευτικά ένα άσβγο.

— Κυρία κυρία, κοίτα!... κοίτα, τι μεγάλο... .

— Ά, να! αυτό είναι άσβγο, άσβγαρος!... είπε ή Τοργουόδη, παίροντάς το. Καλά άκουσα γώ, τις φωνές τους πρωτότερα... .

— Αυτό τ'όκανε ό πετεινός, κυρία!...

— Τι λές, βρε άνόητη;

— Σās όρκίζομαι, κυρία, τόν είδα... .

— Βοέ, πήγαινε άπ' έδώ... .

— Μα αυτός είτανε στο κορφί!...

— Όρίστε! Έκανε ή κυρία Τοργουόδη γελώντας, σε μένα, πώς σου φαίνεται;...

*Υστερα στη δουλίτσα :

— Καμμένη Μαρουλιό, μαχαίρι να γεννούσαν και

τάρσενικά, κι όχι μόνο μεΐς τα θηλυκά!... Άλλά...

Ή Τοργουόδη όμως που τάλεγε αυτά, ούτε μισό παιδί είχε γεννήσει.

*Έφρυγα και γελούσα στο δρομο, που φαντάστηκε τόν Τοργουόδη γκαστρομένο ή τόν πατέρα μου... .

Πήγαινα σιγά στο σπίτι. Είδα άπ' έξω τις αδερφές μου νάνα.

Κάτι μου φώναζαν, που δέν μπορούσα στην άρχή, νακούσω. Όταν πλησίασα λίγο, τις άκουσα να λένε ρυθμικά :

— Μάθαμε, μάθαμε, θά φύγομε!...

Κατάλαβα τι έπρεπε... .

Μετά δεκαπέντε μέρες φύγαμε άπ' τό σπίτι αυτό της έρημιάς. Άποχαιρητήσαμε τούς Τοργουόδηδες και υπήκαμε στην άμαξα που μās περιμένε. Μιά σούστα είχε πάει εμπρός με τα ρούχα.

Τι κλάμματα κάναμε... . Σα να βλέπω άκόμα την Τοργουόδη να κλαίει, τό δουλάκι να σφουγγίζει τα μάτια του με την ποδιά του και τόν Τοργουόδη με γεμάτα δάκρυα τα γουρλωμένα σάτια του. Και είχε βγάλει αυτός μια μαντήλα σκούρα, μεγάλη, γιγάντια, που υέκανε έπειτα να τώ πώς άν ό Κίρκωπας κείνος, ό Πολύφημος, έφτιαχνε μαντήλι, τόσο μεγάλο θά τ'όκανε... .

Ή άμαξα έφυγε γρήγορα. Χαίρετηθήκαμε κι από μακριά, κοινωνώντας τα μαντήλια μας. Είδαμε και τό σπίτι μας. Θεέ, πώς τό λυπούμεν! Κλειστό, κατάκλειστο, και κανείς εκεί, κοντά του. Έρημιά... .

Ή άμαξα άπομακρυνόταν. Οι Τοργουόδηδες, τό δουλάκι, περπατούσαν. Στεκόντουσαν άκόμα στη γραμμή, σπίνονται, και μās κοιτάζανε. Άλλά και τό σπιτάκι μας πέρα, μόνο, έρημο, κι αυτό φανότανε να μās κοιτάζει, να μās κοιτάζει θλιβερά, που φεύγαμε, που τάρφίναμε!... .

ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Και μούπανε φτερούγησε στ' άστέρια
Στων ήλιων μέσα κούφου τα φιλιά...
Φτερά έχεις Σύ, ψυχή, λαλιά και χέρια,
Νά ζήσεις στής Άλήθειας τή φολιά.

Και πέταξα μακριά άπ' τα βελτονέρια,
Άπ' τής Ψευτιάς την πόρτισσα άγκαλιά...
Και ζύγωσα τ' άθλότρω λιμέρια
Πειτώντας τού Μαρτύριου τή θελιά... .

Και τώ τόσα με τ' άστρα, με τή μοίρα...
Τό Νού, τό Θεό, τό Φώς, τό Πάν, τή Λύρα,
Θρημώντας την ανθρωπινή νιχτιά... .

Κι άν σβίνα κι άν βασάνει με τό σβια,
Πιό κάτω άπ' τ'άννοπέλου μου τό ζωμα,
Με κλείει ξιμένα όλόγλυκεια φωτιά... .